

Ресторант на върха

Румяна Капинчева

Действащи лица

Алпинистът
Портиерът
Салонен управител
Сервитьорът
Собственикът
Папагалът Коко

Първо действие

Алпинист се катери бавно към върха. Със сетни сили той изкачва последната скала. За миг затваря от изтощение очи. Когато ги отваря се оглежда смаяно. Вместо безкрайна снежна пустош, вижда пред себе си ресторант. До вратата на ресторанта стои портиер, облечен в червена ливрея и любезно го кани с жест и поклон да влезе вътре. Алпинистът разтърква очи. Сваля кислородната маска. Уверил се, че не сънува той приближава до портиера.

Портиерът: */с любезен поклон/ Моля, господине, заповядайте!*

Алпинистът го оглежда мълчаливо.

Портиерът: Да се погрижа за багажа Ви?

Като не получава отговор, посяга към раницата на алпиниста и я смъква от гърба му.

Портиерът: Заповядайте вътре!

Побутва го и алпинистът влиза вътре безропотно. Портиерът грижливо затваря вратата отвън. Алпинистът оглежда обстановката. Вътре грее камина, звучи тиха музика. Няколко маси са разположени сред зеленина. Изведнъж го стряска глас на папагал “Лавина, лавина” Алпинистът се обръща към него още по-изумен. Тогава чува още един глас зад себе си. Обръща се и вижда Салонния управител. На едното му рамо е кацнал папагал. Салонният управител прилича на портиера.

Салонният управител: */ласкаво към папагала/ Колко пъти съм ти казвал как се посрещат гости? /към Алпиниста/ Не му обръщайте внимание! Лавини тук няма.*

Папагалът скача на рамото на салонния управител. “Виноват, виноват

Салонният управител: Виноват я! Приветствай госта както съм те учил!

Папагалът: Добре дошъл! Добре дошъл!

Салонният управител: Видя ли, че можеш? Да ви представя моят приятел Коко. Заповядайте, господине! Настанете се удобно, на която маса пожелаете! Днес няма голям наплив.

Алпинистът: /объркано/ Наплив ли?

Салонният управител: По-спокойно е казвам днес.

Алпинистът: Аз.... къде съм попаднал?

Салонният управител: Как къде? На върха. Да не би на друго място да се бяхте запътили?

Алпинистът: Към върха, но ... не към такъв връх.

Папагал: Към върха, към върха.

Салонният управител: /към папагала/ Нашият значи не му харесва? Жалко! /към алпиниста/ Вие сте първият, който не харесва върха.

От раницата на алпиниста прозвучава глас

Радиовръзка: Мартине, как си моето момче, достигна ли върха?

Алпинистът се впуска към раницата. Вади от там радиостанция.

Алпинистът: Ало, момчета, тук съм.

Радиовръзка: Мартине, Мартине не те чуваме, Мартине. Ако ни чуваш, обади се!

Алпинистът: Ало, момчета чувам ви, чувам ви.

Радиовръзка: Ало, Мартине, обади се Мартине.

Салонният управител: Радиостанцията ви изглежда е повредена.

Алпинистът: Ало, ало /обръща се към салонния управител/ Наистина нещо не е наред. Ало, ало... Вие разбирате ли от радиостанции?

Салонният управител: Не, не съм се занимавал с това.

Алпинистът: /тревожно/ Не мога да се свържа с момчетата. Може да е замръзнала. Ще опитам след малко. Ще опитам след малко да се свържа с тях и да им кажа. Какво да им кажа?

Салонният управител: Ще им кажете, че сте на върха.

Алпинистът: Да, но този връх...

Салонният управител: е нещо по-различно от вашите представи?

Алпинистът: Не.. не

Салонният управител: Не бих си позволил да го сметна за каприз или не дай си боже за глезотия, защото вие, алпинистите, сте мъжки момчета, но позволете да ви препоръчам...

Алпинистът: */окопитва се/* Я млъквайте! Аз се бях запътил към върха.

Папагал: Към върха, към върха.

Салонният управител: */към папагала/*И той е на върха.*/към алпиниста/* Вие сте на върха.

Алпинистът: Този връх не е моят

Салонният управител: */усмихва се/* А кой е вашият?

Алпинистът: Ами моят е ...обикновен връх. Такъв един....пуст. Такъв един студен. Такъв един..... Абе връх, дявол да го вземе! Ох! Нещо ми се губи. От разредения въздух трябва да е. */оглежда се отново и се сепва/* Господи, сигурно съм замръзнал! Да, да замръзнал съм. Не само радиостанцията е замръзнала. */оглежда салонния управител/* Странно, никога не съм вярвал в задгробния живот.

Салонният управител: Господине, господине, вие да не смятате, че сте на небето.

Алпинистът: Не съм ли?

Салонният управител: Близо, но не съвсем.

Алпинистът: Тогава къде съм?

Салонният управител: */свива рамене/* В ресторант.

Алпинистът: */подигравателно/* Ресторант значи? Аз някак си не се досетих.

Салонният управител: А трябваше. Не ви ли мирише на... скара. Обичате ли скара? Но Вие защо не седнете? Препоръчвам Ви масата до камината. Как сме я напалили! Днес е хладничко.

Хваща го за ръката и го води към масата. Алпинистът внезапно се отскубва.

Алпинистът: Но как може тук да има ресторант?

Салонният управител: Как може под мишницата да растат косми?

Алпинистът: Ега ти тъпия отговор! Вие да не сте откачен? Впрочем кой сте вие?

Салонният управител: Ах пропуснах да ви се представя.*/покланя се/* Аз съм салонният управител. А представих ли ви моя приятел Коко? Да, да май ви го представих. Порода какаду.

Папагалът: Коко, Коко.....

Алпинистът: Странно. Много ми приличате ми на портиера, който ме посрещна откън.

Салонният управител: */усмихнато/* Естествено. Но защо не седнете?

Тръгва да излиза.

Алпинистът: Ей, ей, къде отивате?

Салонният управител: Да повикам сервитьора. Сигурно сте огладнял? Доста път има до върха

Папагалът: Върха, върха...

Алпинистът: Моля Ви, аз искам да попитам...

Салонният управител: Нека всичко върви по реда си!

Излиза. Алпинистът сяда на масата и започва да се оглежда. После скача и човърка радиостанцията.

Радиовръзка: Ало, Мартине, ако си там не заспивай момче! Не заспивай!

Алпинистът: Ало, ало, не ме ли чувате? Ох, мама му стара, не ме чуват!

Влиза сервитьорът. На рамото му е кацнал папагалът. И той прилича на салонния управител. Стои мълчаливо до вратата и чака алпиниста да го забележи. Алпинистът се извърща в неговата посока и го вижда.

Сервитьорът: Добър ден, господине!

Алпинистът: */сочи го/* Вие сте...

Сервитьорът: Сервитьорът. Заповядайте менюто!

Папагалът: Менюто, менюто...

Алпинистът: */гледа го втренчено, после се понадига се/* Приличате на портиера.

Сервитьорът: Един аперитив?

Алпинистът: И на салонния управител.

Сервитьорът: Бих желал да ви предложи специалитетът на заведението.

Алпинистът: Какво да ми предложите?

Сервитьорът: Първо бих ви предложил една гореща супа” Хималайско ухание”. За второ бих препоръчал чудесно пригответено месо „А ла Еварест”. А за десерт имаме пастички – скалички.

Папагалът: Скалички, скалички....

Алпинистът: Скалички значи. Пастички.

Сервитьорът: Съвсем пресни са. Днешна пратка. Желаете ли един аперитив? Мога да ви препоръчам коктейл ”В облаците”.

Алпинистът: Вие наистина ли сте сервитьор?

Сервитьор: Ами да. Не ви ли приличам на такъв?

Алпинистът: Приличате ми, приличате ми на...

Сервитьор: Какво ще кажете за коктейла?

Алпинистът: А?

Сервитьор: Да ви сервирам ли коктейл, питам?

Алпинистът: /скача/ Този ресторант има ли си собственик?

Сервитьорът: Разбира се!

Алпинистът: Я го повикайте веднага!

Сервитьорът: Но господине.....

Алпинистът: Чувате ли какво ви казвам? Повикайте собственика!

Сервитьорът: Ако нещо съм сгрешил.....

Алпинистът: Незабавно. Иначе ставам оттук и си тръгвам.

Папагалът: Незабавно, незабавно....

Сервитьорът: Добре, добре. Ще го извикам веднага. Но разрешете да ви кажа...

Алпинистът: /ядосано/ Казах незабавно!

Сервитьорът излиза. След малко влиза собственикът. На рамото му е кацнал папагалът. Алпинистът го поглежда и избухва.

Алпинистът: Вие подигравате ли ми се?

Собственикът: Викали сте ме. Не ви харесва обслужването ли, господине? /към папагала/ Господинът има големи изисквания.

Папагалът: Изисквания, изисквания...

Алпинистът: Харесва ми. Защо да не ми харесва? Обаче имам една молба. Молбичка даже.

Собственикът: На вашите услуги.

Алпинистът: Искам тук да ми се строите..

Собственикът: Но...

Алпинистът: В две редици казвам. Ей така, като шпалир. Портиерчето, сервитьорчето, управителчето, вие и най- накрая папагалчето.

Папагалът: Папагалчето, папагалчето.

Собственикът: */усмихва се/* Знаете, че не е възможно.

Алпинистът: Така ли? И защо моля?

Собственикът: Просто невъзможно.

Алпинистът: Невъзможно, нали? */победоносно/* Всички вие сте един и същ човек.

Собственикът: Познахте. Заслужихте си бонбончето.

Алпинистът: Бонбонче, а? И се подигравате на това отгоре.

Собственикът: */става сериозен/* Не се подигравам, но ми липсва персонал. Тук горе, добрите кадри са дефицит.

Алпинистът: Голям дефицит бих казал.

Собственикът: А ми се иска обслужването да е на висота. На върха сме все пак. Не иде да не сме на върха във всичко.

Алпинистът: По дяволите, струва ми се, че това е илюзия.

Собственикът: Кое?

Алпинистът: Този ресторант. Хипноза. Сън. Да не би да съм умрял от измръзване и сега да съм на оня свят?

Собственикът: Ами. Истински си е ресторантът. */към папагала/* На господина му се струва, че моят ресторант не е истински.

Папагалът: Истински, истински.....

Алпинистът: Мираж. Халюцинирам от студа.

Радиовръзка: Мартине, ако ни чуваш, дръж се момче. Тук всички те чакаме. Говорим си за тебе. Чуваш ли, Мартине?

Алпинистът: Аз ви чувам! Чувам ви момчета! */обръща се към собственика/* Те не ме чуват. Няма да ви питам дали разбирате от радиостанции. Салонният управител ми каза вече.

Собственикът: */усмихва се/* А може и да разбирам.

Алпинистът: Подигравите ли ми се или какво?

Собственикът: На един салонен управител не му се полага да разбира от техника. Но аз поназнайвам нещо. Е, не много.

Алпинистът: Добре, подигравайте се, но ако може погледнете радиостанцията.

Собственикът: */вдига ръце/* Добре, добре.

Отива до масата, където е радиостанцията и известно време се занимава с нея.

Собственикът: Остаряла работа. Няма да стане.

Алпинистът: Нямахме пари за нова. Мислехме другите неща първо да осигурим. Екипи, ледокопи, котки. – толкова неща трябваха.

Радиовръзка: Мартине, как е при теб момче? Снегът бруси ли много? Тук при нас вятъра утихна. Тихо е толкова тихо, че дори можем да чуем твоя глас. Ако ни чуваш, викни, Мартине! Викни силно може и да те чуем!

Алпинистът се затичва към прозореца и вика „Момчетаааа”

Папагалът: Момчета, момчета....

Алпинистът сядна на един стол и отпуска ръце.

Собственикът: /бута го/ Не издивявайте, приятелю!

Алпинистът: Какъв приятел съм ви аз? Каква абсурдна ситуация? Ресторант на върха. Не това е просто невъзможно.

Собственикът: Кое е невъзможно?

Алпинистът: Не е възможно просто да бъде построен ресторант точно тук.

Собственикът: /скромно/ Аз го построих.

Алпинистът: /извиква/ Не е възможно ви казвам.

Собственикът: Все пак пийнете един аперитив! Заведението черпи. Каза ли ви сервитьорът? Имаме чудесен аперитив. Викаме му „В облаците”. Аз му измислих името. Мислех отначало да го нарека ”На върха”.

Папагалът: „На върха”, „На върха”...

Собственикът: Да, но после се отказах. Някак тривиално звучи. Всеки може да се покатери на върха, но на облаците не.

Алпинистът: Всеки ли? Та ние сме малцина. Върховете не допускат до себе си кого да е.

Собственикът: Да, да, може и така да е. Няма да повярвате на късмета си, но сте ни първият посетител.

Алпинистът: Така ли? И какво сте подготвили за празненството? Празнична фиеста?

Собственикът: Не, но не е лошо като идея.

Алпинистът: Полу разсъблечени мацки, досущ приличащи на вас?

Собственикът: Какво чувство за хумор?

Алпинистът: Хайде започвайте! Аз ще ви аплодирам.

Собственикът: Не разбирам, защо сте толкова язвителен? Направих всичко възможно да ви се хареса тук, а Вие сте недоволен. Вярно е, че малко се престарах, но то е защото за пръв път посрещам клиент.

Алпинистът: /слага радиостанцията в раницата/ Аз си тръгвам.

Собственикът: Какво? Как така? Недейте! Аперитивът още не съм ви поднесъл./*дърпа му раницата*/ Слушайте, ще погледна отново радиостанцията! Може нещо да се оправи. Впрочем елате, елате да ви покажа камината! Ръцете ви трябва да са измръзнали навън. Ще се погрееете. Ще останете доволен, гарантирам това!

Алпинистът: /*блъска го*/ Пуснете ме! Няма да остана и миг повече в този капан. Защото това е капан. Аз веднага се сетих. Ха, ха ресторант на върха? Боже мой, какъв абсурд! Ресторант на върха. Такава идея може да хрумне само на един луд.

Собственикът: Защо да съм луд?

Алпинистът: Не, не аз съм лудият. Катеря си се аз, катерея се и когато най - сетне очаквам да стъпя на върха, той бил вече покорен и урбанизиран така да се каже. Че аз ако исках да отида на ресторант, нямаше да се катеря, щях просто да си повикам едно такси и да се набутам в някоя дупка.

Собственикът: Мислите, че това тук е дупка? Моят ресторант - дупка. Нищо не сте видели още, а правите квалификации. Аз съм го строил по най - новите стандарти. Такъв ресторант и долу няма да намерите. Не може така да говорите! Не може!

Папагалът: Не може, не може...

Алпинистът: /*сяда отново на стола*/ Не, не исках да кажа това, но ми идва много.

Собственикът: Но какво толкова?

Алпинистът: Какво ли? /*вика*/ Искам върхът да е пуст и безлюден. Не разбирате ли? Безлюден и пуст. Към такъв връх бях тръгнал.

Собственикът: Но какво толкова?

Алпинистът: Ами ако на всички върхове построят ресторанти, хотели и неznam си какво още, какво ще правя? А, кажете ми какво ще правя? Накъде ще вървя?

Собственикът: /*огорчено*/ Очаквах, че ще се зарадвате. Аз тука ви осигурявам удобства, а вие ми се ядосвате.

Алпинистът: Кой ви е искала удобствата?

Собственикът: Знаете ли какво ми коства да построя тук ресторант? Знаете ли?

Алпинистът: Не ме интересува. Не искам тук да има ресторант. С изискани гозби. С камина. Не искам.

Собственикът: /*ядосано*/ Да, но него го има и какво ще правите сега.

Алпинистът: /*замисля се*/ Аз може да съм сбъркал пътя? Може това да не е мой връх? Може това да не е изобщо връх? Да съм се заблудил?

Радиовръзка: Мартине, ако си достигнал върха, да забиеш знамето, момче. Да не забравиш! Този флаг, който е до гърдите ти. Да не забравиш, Мартине!

Алпинистът: / *вади знамето*/ Щях да забравя. Трябва да забия знамето. / *оглежда се*/ Но къде да го забия?

Собственикът: Мога да ви донеса някоя ваза.

Алпинистът: Ваза? / *вика*/ Е, това не е връх. По върховете няма вази.

Собственикът: О, връх е. Най- високият връх. Мерил съм го. Виках си, току виж ме заблудят и сам го премерих така педя по педя има 65 хиляди педи да знаете.

Алпинистът: Педи? Кой ти мери връх с педи?

Собственикът: А с какво се мери?

Алпинистът: С крачки естествено. С човешки крачки. Крачиш нагоре едно, две, три. Спираш задъхан четири, пет, шест. Пак тръгваш седем, осем, девет. Минаваш пояс от трева, пояс от сняг, пояс от лед. Стигаш до усойните върхари, минаваш ги и тях. Крачиш, крачиш, без дъх останал, главата ти се замайва от разреждения въздух, но пак крачиш осем хиляди крачки нагоре.

Собственикът: / *към папагалът*/ Е, какво пречи да се измери с педи?

Алпинистът: И последната крачка мислиш си, че няма да можеш да я направиш, мислиш си, че сърцето ти ей сега ще спре. Но я правиш и си на върха. На онзи безлюден, пуст връх, където, където тишината е грохот от ураган, студът хапе лицето ти, въздухът те задавя и пет минути ти се струват като цял живот. Цял живот разбирате ли? Качваш се горе на върха, за да изживееш отново и отново един живот.

Собственикът: / *вдига рамене*/ А аз го измерих с педи.

Алпиниста мълчаливо го гледа.

Алпинистът: / *тихо*/ Колко различен аршин имаме двамата?

Папагалът: Аршин, аршин...

Собственикът: И какво му е на аршина? Крачки, педи все едно.

Алпинистът: И говорим на различни езици.

Собственикът: Как на различни езици?

Алпинистът: Азбуката ни е различна.

Собственикът: Моля, каква азбука?

Папагалът: Азбука, азбука....

Алпинистът: А - полъх на вятъра, б - мирис на ледника, в – падащо камъче, г – цвят на минерал. Учили ли сте тази азбука? Говорите ли този език? Не говорите! Значи няма как да се разберем.

Собственикът: Защо да не се разберем? Можем да си говорим за какво ли не. Какво ви се хапва, какво ви се пийва и за още много неща?

Алпинистът: Аз никога не съм хапвал на върха. */усмихва се на себе си/* Кой ти мисли за ядене, когато се качи на върха.

Собственикът: А за какво мисли? Бъхтил е толкова път. Трябва да е огладнял.

Алпинистът: Не, на върха не се яде. На върха се говори.

Собственикът: Да бе, говори се. Да не е луд та да си говори сам.

Алпинистът: Не е въпрос на лудост. Знаете ли, всеки връх ми е като приятел. Седнеш в някоя пряспа и започваш да му говориш. Мислено. Така, като на приятел. Говориш му за какво ли не. Най - вече за мечтите си. Защото горе най - много се мисли за мечтите. На кой връх още искаш да се качиш? Какъв шерп водач ще си избереш? По какъв маршрут ще тръгнете? Ей, такива мечти.

Папагалът: Мечти, мечти....

Алпинистът: Накрая си тръгваш, но ти се струва, че душата ти остава там, на върха, при приятеля.

Собственикът: Чудаци сте вие, алпинистите. Аз му предлагам да си хапне, той ми говори за мечти.

Папагал: Мечти, мечти....

Радиовръзка: Мартине, Мартине отговори ни, Мартине!

Алпинистът: */умолително към собственика/* Погледнете отново радиостанцията! Може би нещо да може да се направи.

Собственикът отново се заема с радиостанцията.

Собственикът: В чекмеджето има отверка. Не там! Чекмеджето до прозореца.

Алпинистът му подава отверка. Собственикът си мърмори нещо.

Собственикът: Не, не няма да стане. Сдала е багажа тази ваша радиостанция.

Алпинистът: Е, как може те да не ме чуват, а аз да ги чувам?

Собственикът: Знам ли? А може би затова казват, че върховете са безмълвни. Не е нужно да отговарят на низините.

Алпинистът: Не, не не е така. Впрочем вече ще си ходя. Колко дълго се задържах на този връх.

Собственикът: Как така ще си ходите? Нали ви казах, няма да ви пусна. Влязохте в ресторанта ми, поседяхте, нищичко не поръчахте. Не може така.

Алпинистът: Вие какво, да не искате бакшиш да ви дам за това, че съм поседял тук.

Собственикът: Да, искам бакшиш. Не, не пари. Искам да ми напишете в книгата за похвали и оплаквания, че сте дошли тук по своя воля, че сте прекарали приятно, че персоналът е бил много отзивчив, че яденето ви е харесало. Такива работи.

Папагалът: Такива работи, такива работи....

Алпинистът: Какъв персонал, какво ядене, карате ме да пиша измислици ли? Не, не, тръгвам си. Знаете ли кой остава на върха? Само мъртвия алпинист. Аз не съм мъртъв, макар другарите ми сигурно мислят, че е така. Те може би ще тръгнат да ме търсят. И може някой от тях да загине. Не, не трябва да допускам това.

Алпинистът скача, взема си раницата и си тръгва. Собственикът го настига и го хваща за ръката.

Собственикът: Почакайте, не тръгвайте! Аз може би ви стреснах, уплаших ви с моите приказки.

Папагалът: Приказки, приказки...

Собственикът: Млъквай пернато изчадие! Какво ще ви струва ако за миг се отпуснете тук в моя ресторант? Та аз не искам кой знае какво от вас. Не искам да ми разкажете за мечтите си. Не искам да чуя душата ви. Искам...искам само да хапнете това онова, да послушате музика като всеки един клиент.

Алпинистът: Но защо ви е всичко това?

Собственикът: Защото, защото така обещах.

Алпинистът: Пред кого сте обещаали?

Собственикът: Пред себе си, когато когато загубих брат си.

Алпинистът: Загубил сте..... кой?

Собственикът: Загубих брат си по този връх. И той беше алпинист. Като Васалпинист.

Папагалът: Алпинист, алпинист...

Алпинистът: Какво, какво?

Собственикът: Заради него реших да направя този ресторант - в негова памет.

Алпинистът: Но защо ресторант на върха?

Собственик: За да му покажа, че не е нужно да катериш, за да се изкачиш на върха. Може по друг начин да стигнеш до него без усилие. Безсмислено е, разбирате ли, всякаво катерене.

Алпинистът: Но за да направите ресторант е трябвало да се изкатерите. Значи и вие сте се катерили и катерили и катерили.....

Собственикът: Да го катеря? Глупости! Дойдох с хеликоптер. Мога да си го позволя.

Алпинистът: Да но.....

Собственикът: Какво но?Че това връх ли е? Няколко хиляди метра над повърхността. Е, 8 800 метра голяма работа. Едно връхче бих казал. Но моят брат не го изкачи.Какъв глупак, какъв глупак!

Папагалът: Глупак, глупак...

Алпинистът: Мислите ни за глупаци.

Собственикът: */яростно/* Да, мисля ви за глупаци.Не мога да разбера, кое е това дете ви привлича нагоре. С риск на живота си да вървите без мисъл за близките. Не мога!

Алпинистът: */замислено/* Ха, мен никой не ме е мислил за глупак. Даже, знаете ли, изпратиха ме с почести. С духовна музика. Казаха пак да се върнеш.Аз не исках, не ми трябваша тези почести, но за тях явно са били много важни.За тези, които не могат да изкатерят върха.Не познавам вашият брат, но той явно е бил мъжко момче.

Собственикът: Да, беше, но в минало време. Аз можех всичко да му дам. Бях го осигурил така, че не му беше нужно да работи цял живот.А той все бягаше от мен, за да катери.*/вика/* Защо този връх ви привлича толкова много?

Папагалът: Защо, защо!

Алпинистът: Значи брат ви е загинал тук. Съжалявам.

Собственикът: Съжалявал бил. А вие какво правите тук?Нямате ли си близки?

Алпинистът: Имам.

Собственикът: Някой долу не се ли тревожи за вас?

Алпинистът: Сигурно се тревожат.

Собственикът: Не стискат ли зъби от яд, че сте тръгнал?

Алпинистът: Не съм се замислял.

Собственикът: Не вие ли увещаваха, че няма смисъл да се катерите като ненормален нагоре?

Алпинистът: Ами...

Собственикът: Затова построих този ресторант тук на върха. Да видя колко празноглавци ще дойда. И знаете ли, досега дойдоха...

Алпинистът: Колко?

Собственикът: Николко.

Папагалът: О, николко, николко...

Алпинистът: Е, нали аз съм първият, изкачил този връх. Мнозина опитваха, но напразно. И на мен не ми е за пръв път да опитвам. */замисля се/* Чудя се, дали ще има други? Колко хора загинаха под върха? Колко хора?

Собственикът: А, видяхте ли? Видяхте ли? Сега ви дойде на ум колко хора са загинали. Защо не помислихте преди това? Защо е необходимо да трошите пари за екипировки, за хора, за оборудване. Защо? За да изкачите един пуст връх. Когато брат ми тръгна с експедицията, дори не ми попита. Каза ми само: "Аз заминавам". Той заминавал. Къде бе? Сигурно си е мислел, че пътя към върха е само един и аз съм длъжен да знам за него. Останахме отрано сираци. Не ми беше само брат. Беше ми като син. Аз не съм го лишавал от нищо. Какво му липсваше?

Алпинистът: Изглежда са му липсвали крила.

Собственикът: Крила? Това са само думи, човече. Хората са безкрили. Кой, кой беше си сложил крила?

Алпинистът: Икар!

Собственикът: Ах, Икар, Икар! Но за какво са му послужили крилата?

Алпинистът: Да полети.

Собственикът: Да падне и да се пребие. Крилата за това служат. Да се пребиват хората.

Алпинистът: Мислите ли, че Икар не е знаел, че ще падне? Но си струва риска да видиш света отгоре. Малкото, дребничкото изчезва. Става невидимо за очите ти. Даже ти се струва, че зрението се видоизменя. Става някак по лъчисто.

Собственикът: Не, не мога да разбера това

Алпинистът: Как да ви го обясня! Дошли сте на върха с чужди криле. Затова едва ли ще ме разберете.

Собственикът: Погледнете този папагал! Нали и той има криле? А предпочита да не лети. Седи все на рамото ми и се пощи. Изглежда и той не може да ви разбере.

Алпинистът: */погалва птицата/* Дълго е седял в клетка и е отвикнал да лети. Сам казахте, алпинистите сме чудати хора. Не сме родени в клетка. Затова и посоката нагоре ни блазни. Даже не самия връх, а изкачването нагоре. Знаете ли какво представлява изкачването нагоре? Удоволетворение, възторг, екстаз. Всички мисли, всички

душевни сили са насочени към една крачка, която е като полет. Полет! Разбирате ли?

Собственикът: Не разбирам.

Алпинистът: Знаете ли какво е алпинизма? Никой не се катери заради някакво безсмислие, а за това да разбереш какъв си, какво можеш, за какво имаш сили. Сега разбирате ли?

Собственикът: Не разбирам.

Алпинистът: Ах, когато човек се катери не гледа надолу, не гледа назад, не гледа и встрани. Гледа само нагоре. А там е новото, непостигнатото, непознатото. Не е ли това логичния човешки стремеж към развитие?

Собственикът: Не зная. Зная само, че брат ми беше саможив човек. Оживяваше се само когато започваше да говори за върхове. Говореше, говореше с кого ще тръгне, как ще изкачва, за екипировка за какво ли не.

Алпинистът: Позната история.

Собственикът: А аз не можех да разбера. Не можех, разбирате ли? И сега не мога. Кое кара човек да катери пустошта?

Алпинистът: Мисля, че върхът е като една любовница. За да ти е сладко трябва да го завладееш.

Собственикът: Да го завладееш?

Алпинистът: Не, не той е тайнство. Тих и спокоен лете, през зимата недостъпен. Един е при залез, друг е при изгрев. Как да ви обясня? Трябва да имаш сърце, трябва да имаш очи. Душа трябва да имаш. Душа на орел, а не на мишка. Аз.. аз донесох една шепичка пръст от гроба на един свои другар, алпинист. Загина при друга експедиция. Бях му обещал, че двамата ще изкатерим този връх. Сега къде да оставя шепичката пръст? Заели сте целия връх с вашия ресторант.

Собственикът: /с тревога/ Да не би приятелят ви да е бил моя брат?

Алпинистът: Едва ли? С моя приятел се знаехме от деца. Той нямаше брат. Аз му бях брат.

Собственикът: Само алпинисти ли ви са приятелите?

Алпинистът: Ами други как да бъдат! Краставите кучета и през девет дерета се подушват. Приятелят ми беше изкачил този връх в мечтите си. И го беше изкачил не веднъж, не дважд, а безброй пъти. Добре, че беше само мечта, за да не види този ресторант.

Папагалът: Ресторант, ресторант.....

Алпинистът: Този папагал все така ли повтаря това онова?

Собственикът: А той ли? Той може и други неща да говори, но предпочита да повтаря чуждите мисли. Сигурно смята, че така е по безопасно./към папагала/ Кажи нещо свое! Не иска! И папагалите са като хората.

Алпинистът: Брат ви не е загинал така за нищото. Аз съм първият изкачил този връх, но нямаше да го направя, ако не бяха стъпките на другите. В последния лагер в който бях, открих нещо което може да е било на брат ви.

Изважда от джоба си и му подава малка керамична фигурка на мечка.

Собственикът: /поема я и дълго я гледа/ Фигурка на мечка - аз му я дадох. Мислех, че я е хвърлил. А той я е запазил. И я носил със себе си. Запазил я е. Моят брат./погалва го с ръце/ Може да не съм му бил толкова противен. Даже може и да ме е обичал. Е, силно казано обичал, но може и така да е било. Къде точно го намерихте?

Алпинистът: Намерих една раница. Значи тя е била на брат ви.

Собственикът: Знаете ли защо му подарих тази мечка?

Алпинист: Защо?

Собственикът: Защото мечката е символ на земната сила. На мен ми се искаше да не хвърчи в небесата, а да бъде здраво свързан със земята.

Алпиниста: Не зная какво точно му се е случило, но раницата си стоеше, сякаш собственикът ѝ ще се върне всеки миг. Беше последния базов лагер. Значи на вашия брат му оставала стъпка до върха.

Папагалът: Само стъпка, само стъпка..

Собственикът: Само стъпка?

Алпинистът: Понякога последната стъпка е най- трудна. Струва ти се даже невъзможна. Силите ти не стигат, дишането ти спира и замръзваш. Знаете ли, че когато изкачваш върха, виждаш галерия от измръзнали хора. Поривът за нагоре те кара да не ги поглеждаш, но тръгнеш ли да слизаш, се спираш до всеки един от тях с молитва, не такава молитва като в църква, а молитвата на алпиниста, вие знаете ли я?

Собственикът: Не.

Алпинистът: „Нека всички дяволи, които мъчат душата да измрат! Нека този връх да стане наш защитник и покровител! Нека запази нашата младост такава каква я оставихме тук в лоното му! Нека!

Собственикът: /тихо/ Нека!

Алпинистът: Нека се превърнем в орли и да имаме тяхната дързост! Нека преборим простора! Нека останем в синьото небе и от него да гледаме с обич земята.

Собственикът: Нека!

Алпинистът: Нека душите ни вечно се реят в простора и поздравяват тези, на които не бе съдено да се завърнат.

Собственикът и Папагалът: Нека!

Радиовръзка: Мартине, ти си голям мъж. Където и да си ще те намерим! Тръгваме, Мартине!

Алпинистът: */хвърля се към радиостанцията/*Момчета, не тръгвайте, момчета!

Радиовръзка: Мартине, чуваме те, момче! Най- после те чуваме. Как си, Мартине?

Алпинистът: Добре съм, момчета, добре съм.

Радиовръзка: Къде си, Мартине? Стигна ли върха?

Алпинистът: Стигнах го. Стигнах върха.

Радиовръзка: Имаш ли сили да се върнеш сам?

Алпинистът: Ще се върна. Тръгвам сега от върха. Ще се върна, момчета. Чакайте ме!

Алпинистът:*/към собственика радостно /*Радиостанцията се справи. Момчетата ме чуват.

Собственикът: Нима наистина ще слезете?

Алпинистът: А какво друго ми остава? Да остана завинаги на този псевдовърх.

Собственикът: Дори без да хапнете?

Алпинистът: Аз нали ви казах? На върха не се яде. Пък и бил той с ресторант. Затова ще фалирате. Или ресторантът ви ще остане като паметник. Паметник на човешката глупост.

Собственикът: Защо не почакаете тук вашите другари? Те нали казаха, че може да дойдат. Обадете им се! Поканете ги тук! Ядене, пиене има достатъчно.

Алпинистът: По добре е да сляза сам. Представяте ли си ако момчетата дойдат на върха и видят този ресторант. Ще се откажат от всякакви върхове. Тръгвам.

Собственикът: Искаше ми се да останете. Не мога да ви обеща много. Можеш да започнете като портиер първо. Като гледам ливреята ще ви бъде съвсем по мярка. Или ако искате сервитьор може да станете. Какво говорях? Ще ви направя салонен управител. Или не. Искате половината от този ресторант? Добре, ще ви дам

половината. Дори ако искате целия ресторант ще ви дам. На мен за какво ми е?

Алпинистът: Тръгвам. Твърде самотно е на този връх.

Собственикът: Но това може да се промени?

Алпинистът: Не ме ли разбрахте? Върховете не са за много хора.

Собственикът: Но защо? Защо? Не можахте да си починете. Откъде ще вземете сили за надолу? Чувате ли! За надолу трябва много сили.

Алпинистът: Ще се справя някак си. Няма смисъл тук да стоя.

Папагалът: Остани, човече! Върхът има нужда от теб! Не го загърбвай!

Алпинистът: Я, и ти пернати приятелю проговори! Дано се научиш и да летиш. Сбогом.

Тръгва си.

Собственикът: */вика след него/* Защо да няма смисъл? */горестно вдига глава нагоре/* Господи, нима ще остана тук сам. Толкова малко исках. Просто исках тези, които изкачат върха да не тръгват обратно. Да населя върховете с много хора. Защото... върхът не е край на пътя, а начало към... ЗА ГОРЕ.

Алпинистът бързо се връща.

Алпинистът: */възбудено/* Хей, там някой катери върха. След минута ще бъде тук. Давайте бързо ливреята!

Край!